

КАКЪВ Е СЪВРЕМЕННИЯТ БУДИТЕЛ

Автор: Константин-Кирил Пламенов Пеев

6 клас, ЕСПА

Димитър Караиванов живеше вече четири години в малко село в Южните Родопи, на няколко километра от границата с Гърция. Тук времето сякаш беше спряло, къщите се бяха надвесили над малките калдъръмени улички и сякаш се опитваха да запомнят всяка стъпка. Няколко случайни кози се бяха излегли под дебелия сянък на чинара и мързеливо преживяха шепа сено... Звънът на църковната камбана глухо и вяло се опитваше да не потъне в забрава, докато гласовете от двете джамии не спираха да се надпреварват за вниманието на неколцината останали обитатели ....

Димитър Караиванов всъщност беше начален учител в това далечно българско село. Той преподаваше на първи, втори, трети и четвърти клас. Неговите ученици не бяха повече от тридесетина и едва ги бяха събрали от близките махали в района. Всички бяха от много бедни и скромни семейства, но в очите им Димитър виждаше такава жажда за знания, която не бе зървал никога през живота си. Тези деца бързаха да не закъснеят за час, а после отиваха на полето да помагат на родителите си – някои да нижат тютюн, други да саят картофи, трети да пластят сено за добитъка, а вечер, по тъмно, пишеха домашни... Зимата те изминаваха смело километри пеша само и само да имат възможността да научат за още славни български герои или някое ново прекрасно стихотворение ....

Димитър се възхищаваше на този устрем за знания. Той бе израсъл в центъра на София, в интелигентно и заможно семейство. Някак без усилия влезе в престижна гимназия, след това продължи в най – желаната специалност в университета... Всеки ден прекарваше с много приятели, колеги, звън на телефони и безгрижен смях... Животът бе един безспирен низ от купони, забавления и шеги... Докато, един ден, след един страхотен рожден ден, няколко негови приятели едва не загинаха в катастрофа. Тогава всичко за Димитър се промени. Той стана вгълбен, затворен и саможив. Започва да се замисля за смисъла на живота си. Почти не излизаше от луксозния си апартамент... Така минаваха дните, докато един ден случайно не чу непретенциозна реклама „Заедно в час“ за набиране на учители. Без да се поколебае, той се свърза с представителите им по телефона и месец след това вече пътуваше с личното си аудио - подарък от родителите му за завършването на Немската гимназия – към първата си месторабота... Някъде там в планината, на повече от 200 километра от столицата.

В началото не знаеше защо прие офертата и мизерната заплата. Може би, за да избяга от спомена за безгрижния начин на живот, който бе водил? Или, може би, защото искаше да докаже на себе си, че всичко, което бе получил до този момент, не е напразно? Димитър не знаеше отговора тогава. Но само няколко седмици по-късно, когато научи имената на всички свои ученици, както и правилното им произношение, той бе наясно със себе си и с това какво иска да направи в този живот. След всеки

преподаден урок, след всеки час, заклетият софиянец осъзнаваше, че магията на учителстването е била винаги у него, че не е случаен факта да учи едновременно Българска филология и педагогика. Но най-важното бе онзи възрожденски дух, който се беше съхранил поколения наред и го подтикваше да предава цялото знание на тези деца, които бяха впили в него умните си очи... Те бяха толкова чисти, толкова искрени, толкова верни. Димитър се подготвяше старателно за всеки урок и въпреки всичко не успяваше да отговори на въпросите на любознателните си ученици. Той не спираше да им разказва, да ги впечатлява, да ги провокира към новото, а те, от своя страна, постоянно го изненадваха със своята мъдрост и неподправен стремеж към повече и нови знания. И така, ден след ден, месец след месец, минаха 4 години. Димитър почти напълно беше забравил предишния си градски начин на живот. Той се бе отдал изцяло на своето призвание.

Един студен зимен ден негов любим ученик от далечна махала не дойде на училище. Той не се появи и на другия ден, нито през следващата седмица. Димитър не получи никакво известие от неговите роднини за причината на отсъствието му. Тогава той реши да го навести, качи се на аудито и дълго се лута по заснежените и непочистени родопски пътища. Накрая намери старата къща, където момчето живееше само със своя дядо, тъй като родителите му бяха отишли да работят в чужбина. То лежеше, а кракът му бе положен на ниска табуретка, целият в гипсов ботуш. Когато видя учителя си, лицето му грейна и щастливи пламъчета заиграха в очите му. Момчето се опита да се повдигне и бодро поздрави:

-Добре дошъл, учителю! Мислех си, че няма да те видя цяла зима! Каква невероятна изненада! Заповядай, седни!

Димитър не беше виждал през живота си толкова спонтанна, искрена радост. Трепетът, който усети в гласа на детето, сякаш се пренесе в него и тогава той изведнъж осъзна какво иска да прави в живота си - да вижда този пламък в очите на своите ученици всеки ден, да не му позволява никога да угасне, за да пребъде той през вековете! Да буди всеки час най-изконното у тях – съзнанието, че са българи и че трябва да се гордеят с това!

И като начало, цяла зима, Димитър пътуваше с личната си кола, до тази отдалечена махала, за да преподава на момчето с гипсирания крак всеки урок, който вече бе предал на останалите бъдещи будители...

Защото само така ще пребъде Родината...